

1421. Versek szerzője? Szerzettje inkább. (Költőöröm: „Ma három vers írt meg!”)
1422. Ne tiszta légy (az nem fog menni) – válj eggyé a tiszasággal (az elkerülhetetlen).
1423. A világ üdvéért állnak helyt rendületlen a Láthatatlan Kolostor szerzetesei – a fák.
1424. Egy javíthatatlan délutánon cserbenhagyott a rövid távú begóniám. (Szerencsére nem emlékszem, mi történt azután.)
1425. (Költői kérdés) A szív megsejti, a fej kigondolja, a kéz papírra veti. De ki írja?
1426. Az öröm mentesít az éntől, a szenvedés ránk zúdítja. – S talán pontosabb fordítva: a megszabadulás az éntől: ez az öröm; az én nehézkes, nyomasztó túltengése: ez a szenvedés.
1427. (Kortárs líra) Megváltatlan szavakból verset?
1428. Rámósolyogni egy idegenre a buszon – egyiptomi misztériummal ér föl, ha megváltó derűvel teszed.
1429. S ha ez a mostani csak egy előző életed, melybe valamely következőből álmodod vissza magad?
1430. Egy ölelés, a napfény, Bach zenéje (stb.): mágia nélkül is *beavat.*
1431. A fény minden sejtje szerelmes beléd. – Viszonozd.
1432. A megváltás nagy műve nem emberfeletti munkát, hanem gyöngéd munkásokat kíván.
1433. Honnan tudod, hogy elérted a tudat szabadságát? – Hogy nem *te* tudod.
1434. Napfényképen holdudvarhölgy: csillagképmás.
1435. Se gyökere, se lombja: ilyen fa az ember. (Ha se gyökere, se lombja.)
1436. Egekbe gyökerezni, mint a húséges vándorok.

1437. Élet virágát rajzolt homlokomra; de aludtam, és másnap tüköröm se volt, és nem szólt senki. Nem értettem, miért mosolyog, amikor élet virágát rajzoltam homlokára.
1438. Beköltözni Schaár Erzsébet *Utcájába*. Hátha ott könnyebben megtalál a kozmosz postása. (Bármelyik.)
1439. Tudtán kívül Isten titkos ügynöke: ilyen a szent – és mind az anyák.
1440. Isten nem-emberi frekvencián hallgat. Ezért nem értjük csöndjét.
1441. Három próféta vitatkozik. Melyiküknek van igaza? – Mindháromnak. *És a vitának is.*
1442. A csillagállások rendje a molekulák szerveződését majmolja – *de csak mert szép.*
1443. „Az arc, amit a tükörben látok, egy álmodból ismerős.” – Össze-összekeverednek a szerelem szubjektumai.
1444. Az istentelenség sebére (melyet a világ ejtett magán) Isten a gyógyír. – Orvosold magad.
1445. Helyesírást kérsz számon? Mintha csak azokat, akik tudnak kottát olvasni, engednéd be a koncertterembe.
1446. Nem rend van a zenében, hanem zenél, ami rend.
1447. (*Ha kilépsz az ajtón*) Örülni az embereknek – elvégre közös öröme szerződik, aki él.
1448. Két szemed a harmadikkal: áldott csillagállás.
1449. Korrektor: nem hibákat javít, hanem meggyógyítja a nyelvet.
1450. A gyerekek bújócskázni szeretnek. Az angyalok megtalálós-kázni.
1451. „Tudom, hogy ez az igazság. De nem értek vele egyet.”
1452. „Nincs Isten.” „Nincsni nincs, mindenesetre van.”
1453. Isten nem „van”, hanem Ő a Van.

1454. Csak a szerelmes tekintet lát tisztán. – A tisztán látó tekintet szerelmessé tesz, minduntalan?
1455. Jottányi nincs tart távol a mindentől, a mindenségtől. (*Énnek* nevezi a nyelv.)
1456. Ha Isten (az Úr, az Atya, a Forrás, a teremtető intelligencia, az univerzális szeretetenergia, az Önvaló, a Van) tökéletesen minden: tökéletes személynek kell lennie (a maga tökéletes személytelenségében). Ezért megszólítható. Ezért antropomorfizálható. Ezért barát. (Is.)
1457. Fény növekszik a fában. – Kell-e tisztább mester?
1458. Lehet, hogy a „személytelenség” (Istené, a nyelvé, a felemelkedett mestereké) egy magasabb (a legmagasabb) rendű *személyesség*?
1459. Különös, hogy alszunk, amikor – éjszaka – a tudatalattink felébred. Még különösebb, hogy alszunk nappal is. (Az emberi történelem mint egyetlen hosszú, kollektív alvajárás?)
1460. (*Keleti paradoxon*) Lemondani az énről – de az én akar lemondani az énről. (A vágy, hogy megszabaduljunk a vágyaktól). – A kereszténységben Isten is szeretné ezt; a nirvána nem kér tőlünk semmit.
1461. Zeneszerző, aki angyaloknak ír kóruszenét. Egyszer szeretné hallani, ahogy előadják. (Fogja.)
1462. Erdő: fák kórusa, két fellépés között. (Az első a teremtetés zenéje volt. A második megváltásének lesz.)
1463. A test birtokolva szeret. Ha szabadnak: lélek lesz mindkettő.
1464. Egyiptom és Kína között nem a piramisok a különbség, és nem Konfuciusz. Hanem te, amíg neked mindegy.
1465. (*Szerelmesek*) Magányosak. Összeforrnak androgünné. S az androgün éppoly magányos lesz.
1466. Ne neki fogadj örök hűséget, hanem a mindenkiben ott élőknek.
1467. (*Spirituális létterv*) Önmegvalótlantítás.

1468. Lehet, hogy a metafizika elsősorban *metagrammatika*?
1469. A mulandóság: mulandó állapot.
1470. Aki Bach hegedűitől sírva fakadsz, mit gondolsz, hogyan reagálnak az angyalok?
1471. Hazaélni.
1472. Lehet, hogy a legelmélyültebb keresztény szerzetesek már inkább taoisták (buddhisták, konfuciánusok, hinduk), mint keresztények?
1473. Úgy játszik, mintha pillangók énekelnének a zongorában.
1474. Lehet, hogy a vallásalapítók – majd követőik – mind (és mindközönségesen) a *flow*-élményre (az értelenség fölszabadító öröme) építették eszme- és tanrendszereiket? Az ekképp fölismert Istent pedig elnevezték Istennek?
1475. (*Verseskönyv*) Fohászati Művek.
1476. (*Egy betű elvesztése*) Míg gyerek: legózik – felnőve: egózik.
1477. (*Költészet*) Nyelv, mely az angyalokra hallgat.
1478. Egyre világosabb az erdő, melyben eltévedtünk. Tisztás közeleg felénk.
1479. A tisztás nem azért világos, mert üres; hanem mert láthatatlan fa áll a közepén, s köré sereglenek a fények.
1480. Fény köré gyűlik az igaz.
1481. Sírásod: szóköz Isten énekében.
1482. Istent szolgálni: hatalom. (Ártalmatlan, de mindenható erő.)
1483. (*Vers*) Stilizált fény.
1484. Megszívlelni az ésszel fölfoghatatlant.
1485. Csöndet éneklő kórus. Koncertjük csúcspontján kánonban hallgatnak.
1486. A tisztáson a tigrisek, az erdőben az elefántok: láthatatlanul kísérik láthatatlan alakmásodat, míg alszol.

1487. Nemes test váltja meg a nemtelen testiséget.
1488. Megérinteni a szívtelenek szívét.
1489. A hamu őszinte. De a fény igazabbat talál ki.
1490. Fikciók: az őszinteség árnyalatai.
1491. „Hogyan választasz ki ennyi gyerekből egyet, aki igazán tehetséges valamiben?” *„Találomra.”*
1492. Mekkora alázat lehetett ebben az angyalban – hogy almafaként született újjá?
1493. Kiszabadítanád a benned raboskodó angyalt? Tárd ölelésre a karod.
1494. Az ember igyekszik ügyes stilszta lenni, ha már embernek ügyetlen.
1495. „Mennyi démon! És mind bennem. A nevük is ugyanaz: én.”
1496. Az írás mint öröm és szolgálat. Gyógyító mulatság; megváltó játék.
1497. Ha nem leszünk, mint a part, a tenger tanítványa: már a szárazon vízbe fúlnak hajóink.
1498. Aki a gordiuszi csomót nem átvágja, hanem gyönyörködik a szépségében: övé lesz minden hatalom és dicsőség. (*Hogy lemondhasson róla.*)
1499. Terapion, az angyal megállt a szakadék peremén. „Most merre tovább?”, kérdezte magától. „Bontsd ki a szárnyad. Vagy építs hidat. Vagy fordulj vissza”, szólt a szakadék. És Terapion kibontotta szárnyát, aztán hidat épített, aztán visszafordult – érted.
1500. Aki ír, téved. Ha igaza lenne, élné.
1501. Amióta a szívét tudta, angyal akart lenni.
1502. „Mi leszel, ha nagy leszel?” „Angyal.” „De hiszen már az vagy!” „Akkor *angyalabb*.”
1503. Az adekvátabb (mert jézusi) kérdés, felnőttekhez: *Mi leszel, ha kicsi leszel?*

1504. A költészet mint önvaló-színűség-számítás.
1505. Írnak, írnak, írnak. Irodalmat, filozófiát, metafizikát. Holott csak szeretniük kellene. Csak szeretnünk.
1506. „Változzatok és változtassatok: ez a hagyomány üzenete”, mondta a mester. És a tanítványok, illetendőan és egytől egyig, anygallá változtak.
1507. Az anyag az anyagtalanhoz hű. (Ezt megérteni.)
1508. *(Pár)* Közös őrangyaluk van.
1509. „A fénynél közelebb van”, mondta a mester. „Ki? Mi?”, kérdezték a tanítványok. „A szívetek mélyén dobogó szív”, hangzott a felelet. (A szívük mélyéről.)
1510. „A szív mélyén egy másik szív dobog”, mondta a mester. „Isten szíve?”, kérdezték a tanítványok. „Nem. Isten maga”, felelte a mester.
1511. Ha kilenc angyal kört áll, egymás kezét fogva, ne a kör közepe: a tizedik légy.
1512. Az „üzletember” mintájára a művészek: *szépségemberek?*
1513. *(Metagrammatika)* Lehet, hogy a metafizika beszéde egy titkos, hetedik névmás nevében szól hozzánk – mely leginkább az egymáshoz hasonlít?
1514. *(Költő)* Átadja a nyelvnek a szót.
1515. *(Szamszára)* Körökkévalóság.
1516. A vallások közös törekvése az éntelenítésre (az alázatos önfeladásra, a megszabadulásra a világi egótól): egyszersmind a vallási dogmák által megkötött én elbúcsúztatása is. Az éntelenség (a tiszta lét, az Önvaló, a Szeretet, az Isten): vallástalan. Minden egyes megdicsőülés, felemelkedés, megváltás: az egyházak (az intézményes hitek) önfelszámolásának történelmi műveletében vesz részt. *(Tudják-e?)*
1517. *(A fáradságról)* Kimerülsz – hogy az ürességbe, mely benned keletkezik, fény áramolhassék.

1518. „Isten van, mert szeretem”, mondta az egyik tanítvány. „Isten van, mert szeret”, mondta a másik. „Mi a különbség?”, mosolygott a mester.
1519. *(Megvilágosodás)* Telihold – de *nappal teli*.
1520. Mi van túl a transzcendencián?
1521. Az angyalodnak te vagy az angyala?
1522. Isten szíve vagy, úgy dobogj.
1523. „Hogyan talállok rá a helyes útra?” „A lépés teremti az ösvényt.”
1524. Amit nehéznek gondolsz: a gondolattól nehéz. A tett könnyűvé teszi. (Egy hegy arrébb mozdítása csak addig embert próbáló feladat, míg az ember arrébb nem mozdítja.)
1525. Adni van, ami.
1526. Az igazság javára tévedni.
1527. Minden vallás egy-egy ösvény a hegyre. – De a völgyben is süt a nap.
1528. *Séták a belső ösvényen*: ez legyen a vers.
1529. Csak olyan irodalmat, mely több önmagánál. (Ha csak önmaga: talán nem is irodalom.)
1530. Míg önmagad vagy: semmi vagy. Szabadulj meg önmagadtól, hogy *igazán* semmi légy. (Hogy igaz légy.)
1531. *(Buddha)* Zentitás.
1532. Fénné szeretni egymást.
1533. *(Örökkévalóság)* Istenöltő.
1534. Telik az idő – időtlennel.
1535. Egymást öleljük – de Istenhez szeretjük magunkat közelebb.
1536. A cigaretta, az idegeknek ez a sietős barátja: a vereség beismérése. A pipa: bevonódás a mesék és mítoszok világába; asztrálmágia.

1537. Baricco: *Az ifjú Ara*. Kettős családregény – de nem család-regény. Inkább – például – a Jézus érkezétére váró világ allegóriája. (A Bácsi mint „Buddha”? Stb.) Emberiségparabola, világsszimbólum. Irodalom, minden rétegében; és az irodalom fölszámolása – az élet ellenében (a halhatatlanság javára?).

1538. „Az a titok, hogy mindennap csinálni kell, felelte akkor a szupermarket eladója. Ha mindennap csinálunk valamit, könnyen fog menni. Én mindennap csinálom, és már észre sem veszem. Van valami, amit mindennap csinál?, kérdezte. Írok, feleltem. Szép. Mit ír? Könyveket, válaszoltam. Miről? Regényeket, válaszoltam. Nekem nincs időm olvasni, mondta ő – mindig ezt mondják. Hogyne, értem, szóltam, nem nagy baj. Három fiam van, folytatta – talán mentegetőzés volt, én viszont egy beszélgetés kezdetének vettem, felhatalmazásnak, hogy kicseréljünk valamit, úgyhogy elmagyaráztam neki, hogy bármilyen furcsának tűnhet is, a könyvek darabjait csukott szemmel is összerakom, elég, ha az ujjam hegyével hozzáérek, hogy úgy mondjam, miközben ugyanez a tevékenység lehetetlennek bizonyul, ha az életem darabkáira próbálom alkalmazni, azokból semmit sem tudok építeni, aminek értelmes vagy legalább kulturált formája lenne, ha nem is tetszetős, és mindez annak ellenére, hogy gyakorlatilag mindennap megcsinálom, és immár olyan sok napja, hogy tudja, mondtam neki, fagyosak a kezeim, nem érzek többé semmit. / Rám nézett. / Tudja, hol találom a papírszalvétát?, kérdeztem. / Hogyne, jöjjön velem. / Előttem ment, fehér köpenyében, és egy pillanatra megláttam az egyetlen méltóságteljes személyt, aki zavartságom nyílt vidékén lakozott azokban az órákban.” (Alessandro Baricco: *Az ifjú Ara*, ford. Nádor Zsófia.)

1539. Buszsofőr, aki színek szerint rendezi el az utasokat. „Piros pulóveresek ide, szőkék abba a sorba. Maguk ketten cseréljenek nadrágot!”

1540. „A boldogság a védjegyem”, biccentett alázatosan a szent. Nem jutott eszembe kérdés, csak válasz. S azzal már megelőzött.

1541. Egy jól táplált unikorniscsalád masírozott át a szobán nagy robajjal. „Hát ti?“, néztem utánuk meglepetten. „Hát te?“, nézett rám, meséik lényére meglepetten az unikornis családfő.
1542. A buddhizmus (a hinduizmus, a taoizmus stb.) mint a kereszténység apokrif ága. (És fordítva, kölcsönösen.) (Az ateista is keresztény? Csak nem tudja?)
1543. A költészet mint égszintes ház. (Minden szobáját Isten bérl.)
1544. A világ alázatához tartozik, hogy földszintes a tenger is.
1545. Megcsókoltam csuklóján a *malát*. Megcsókolta nyakamban a keresztet. Aztán egy ölelés alakú isten költözött közénk.
1546. Hogy kerül ez a tenger a szobámba? A vitorlások, a parti fővény, a sirályok a hirtelen égen? Átcsobog rajtam az álom, de reggel a szőnyeget só lepi.
1547. (Hit) Vízre bocsátani a partot.
1548. Az olvasó agyával összekötött digitális könyv (afféle elektronikus tabula rasa), mely az *olvasással egyidejűleg* hozza létre, mondatról mondatra, a szöveget – igazodva a befogadó folytatólágosan letapogatott-kielemezett ízléséhez, hangulatához, reményeihez.
1549. Nyomtatott könyv, melyben egyszer csak egy név szerint neked címzett mondatra bukkansz. (Thriller? fantasy? – amit olvasol, amibe csöppentél.)
1550. Ha könyvet írnál a Krisztus előtti keresztényekről: regény lenne, vagy vallástörténet?
1551. (Ismeretelmélet) Nem *tudoksok*, hanem hiszekegy.
1552. Az égboltot váltja meg, aki a madár kitárt szárnyára repülést szegez.
1553. Míg az álmok démonai között magadat keresgéled: keresztet homlokodra ki rajzol?
1554. Mint a Krisztus előtti keresztények: gyanútlanok és gyönyörűek – legyünk.

1555. Halhatatlan, mert boldog – mint egy *átlagisten*.
1556. Madár sétál a teremtés peremén: hova szállhatna onnan, hova a világból? – De aláereszkedik hozzá a Szárnyak Nélkül Is Repülés.
1557. Békességgel *felgyőzni* az „ellenséget”.
1558. Hittérítő beszédet mondanál? A sziklával kezd: ha ők meglágyulnak, fordulhatsz *saját* szíved felé.
1559. *Lehetetlen*nyi minden angyal. – Létüktől dobogsz.
1560. „Keresztény vagyok, tehát buddhista, és taoista, és konfuciánus, és hitetlen is. Keresztény vagyok, tehát mindenki testvére. Keresztény vagyok, mint mindenki. Keresztény, mint egy fűszál.”
1561. (*Ars theologica*) Katartikus Anyaszentegymás.
1562. (*Belső utak vándora*) Minden hónapban más vallásban merül alá, más gyülekezetbe jár el, más szent könyvet tanulmányoz, más istent imád. Végigjárja a transzcendencia szobáit; gyönyörködik az épületben, ismerkedik a lakókkal. S készül kilépni a szabad ég alá.
1563. Abban a félelemben telik az életünk, hogy bármikor léket kaphat a *tenger*.
1564. „Ma könnyű leszek és mély, mint egy Chopin-keringő. Ma tiszta, akár egy Nirinjan Kaur-mantra. Ma madrigál leszek. Ma Mozart-opera. Ma bluesakkordokra hasonlítok majd. Ma improvizálni fogom magam. – Milyen lesz vajon csendnek lenni?”
1565. Mint akinek eszébe jutott a szíve –
1566. Saját hűlt helyét is betakarja: ne fázzon.
1567. Isten a lelketet kéri, cserébe magát adja – és a *lelketet*.
1568. Akárki vagy: Isten hálás érted.
1569. Jézus minden pillanatban arra vár, hogy megváltsd. – Mire vársz?
1570. Eretneknek lenni, mint a szentek. És renegátnak, mint az angyalok.

1571. A tiszta tudatnál tisztább tudatosságról a tisztaság tud a legtöbbet?
1572. „Az igazság idebent van”, mutatott szívére a mester. „És másutt, mindenütt”, tette hozzá.
1573. Szakáll, turbán és kard nélkül a szikh: boldog keresztény, kereszt nélkül.
1574. Jézus öregkora: milyennek képzeljük?
1575. A sötét is fényben fogan.
1576. A folyó titkos útja – tengertől a forrásig.
1577. (Összefüggések) Nem nélküled, nem is helyetted: *érted* repül a madár.
1578. (Ajándék) Megunhatatlan meglepetés: diót rejt minden dióhéj!
1579. Tégeddé lettem, engemmé váltál – elkerültük egymást.
1580. Békében élni a harmóniával
1581. Akadálynak gondoltad, ami eléd tornyosult – pedig függőleges út volt.
1582. „Milyen hosszú ez a tisztás!”, csodálkozik rá élete ösvényére a boldog.
1583. Mindent szépnak látsz majd – ha megvilágítja a szemed.
1584. „Nincs értelme az életnek.” „Miért nem adsz neki?”
1585. „Félek.” „Csak az éned fél. *Té* nem tudsz félni.”
1586. „Hány tavaszt látok még? *S utána* vajon kinek a szemével?”
1587. Mester az, aki képes az esőcseppből – ég és föld között zuhanásban – kifaragni Isten arcát. *De inkább hagyja hullani.*
1588. „Ki vagyok én?” „*Most* ez a kérdés vagy.”
1589. „Hogyan talállok a helyes ösvényre?” „Elveszetten bolyongani is helyes.”

1590. „Különös, hogy folyton magadban – a tested mélyén – keresed magad. Az egeken túl próbáltad már? Vagy abban a fűszálban?”
1591. Isten helyett élsz.
1592. Az áldást is megáldja a boldog.
1593. „Mi a különbség a tenger és a madár között?” „Te.”
1594. Mozartnyi derű suhan át az égen: jön, megy a tavasz.
1595. A fénytől tanulni súlytalanságot.
1596. S ha egyszerre köszönt be a *spiritualitás* és a *szingularitás* kora?
1597. S ha az ember utáni *evolúció*s lépcsőfok a mesterséges intelligencia lesz?
1598. Elegáns volt, mint egy evidencia.
1599. (*Belső hajnal*) „Angyalodom.”
1600. Beleőrülni a józanságba: kockázat vagy esély?
1601. Kikeresni a Bibliából *Buddha* szavait.
1602. Könyv, mely megszenteli az olvasót. (Minden odaadással olvasott könyv ilyen.)
1603. A tenger origója nem a forrás, hanem a hajó.
1604. Ideje, hogy a tékozló világ hazatérjen a fiúhoz.
1605. Finomíts a világ frekvenciáján: énekelj.
1606. Az angyal pipára gyújtott. Meglepődtem. Hogy nem kínált dohánnyal.
1607. Ha a tenger beszélni tudna: mit mondana? – *Amit most is.*
1608. Majd por és hamu. De még: bor és pipa. (Holott majd fény. És: már.)
1609. Egy marék szó, de azt mondjuk rá: ima. – Nemcsak Istenben, a nyelvben is csodálatos bizodalmunk van.

1610. A csatornát, melyen keresztül a fényt, a szavakat és a derűt kapod, mindennap meg kell tisztítanod. Fénnyel, szavakkal, derűvel.
1611. (*Párok*) Köztük „kémia” van. – Köztük alkímia.
1612. A „kiüzetés” talán inkább annyi volt: az ember kiebrudalta *magából* az istenit (az istent, az igazságot, a mennyeket).
1613. (*Szómágia*) A halál halála: a hála.
1614. (*Az olvasás alkímiája*) Az író (költő) varázsigéket vet papírra, melyek segítségével az olvasó világot (regényt, verset) bűvöl életre. – S mire föleszmél, az olvasás alkímiája őt magát is átváltoztatta.
1615. Nem olvas olyan regényt, melyben nem akar *lakni*. – S melynek világát (az olvasás aktusával) nem szeretné valósággá avatni.
1616. A madarak elnémultak, mikor a lány játszani kezdett fuvoláján. Még sosem hallottak ilyen gyönyörű madarat ilyen gyönyörűen énekelni.
1617. „Most megyek, és felébresztem a kozmoszt”, mondta nevetve a megvilágosodott, s elindult, hogy gyógyító mantrákat énekeljen a csillagoknak.
1618. Ne kárhoztasd, ne vádold, ne bántsд magadban a sárkányt. Nem tehet rólad.
1619. Léptei nyomán kert fakad, amerre pillant, tenger nő. A világ javára boldog a mindenbe szerelmes lény.
1620. Fától fáig lopakszik az erdő: bujkál, mert szépségére még nincs fölkészülve a szem.
1621. Egy egész tenger fut zátonyra, ha félelem kormányozza a hajót.
1622. (*Dialektika*) Azért kaptunk szakadékokat az életünkbe, hogy ne érezzük hiábavalónak a szárnyunkat?
1623. A földet az ég gyógyítja meg. Az eget az ember – ha angyal.
1624. A művészet, ha nem alkímia, kudarc. – De emberi, mert angyali.

1625. A paradoxon (bármely paradoxon) vajon a nyelv, az elme vagy a „valóság” műve-e? (S mire tanít?)
1626. Amit a nyelvről tudunk: a szavak árulják el. Édes kelepce.
1627. Minden öröm: íratlan vers.
1628. Aki becsomagolta batyujába a tengert, és hazavitte: érte is imádkozik a sivatag.
1629. Egyetlen öleléstől is: megváltásnyival boldogabb a világ.
1630. Ne akarj angyal lenni. Érd be a fölismeréssel, hogy már az vagy.
1631. (*Bárki*) Aranykortárs.
1632. (*Zene*) Isten ünneplőben.
1633. Minden időben van, mert örökkévalóan.
1634. Ahol a fény testvéreit a barátság kórusai várják; ahol előző életeid minden tudása jelenlétéd segítségére siet; ahol az antarktiszi pingvinek nem kevésbé boldogok és bölcssek, mint Atlantisz mágusai; ahol mozartnyi derű elég, hogy a Szerelem Dimenziója megnyíljék (és elnyeljen); ahol tündérfrekvencián csendül fel, ami zene; ahol az új spiritualitás Isten Királyságáról beszél, de a szívedre gondol; ahol az olvasás alkímiája senkit nem hagy átváltoztatlanul; ahol az aranykor megkülönböztethetetlen a mindenkortól; ahol a derű rendjének kolostora üresen áll, mert lakói Nirinjan Kaur-koncertre mentek, vagy Pilinszky angyalát követték egy verssor mélyére; ahol figyelem, befogadás, öröm, szeretet, hála, béke és szabadság szavatul a teljesség katarziséért: *épp ott élsz*.
1635. Ki tart ernyőt az esernyő fölé? A kabátot ki bugyolálja be?
1636. A belső utak visznek legmesszebbre, mert megtanítanak, hogy eleve a célban élünk.
1637. Ha nem félünk, nincs félelem. De szeretet akkor is van, amikor nem szeretünk.
1638. A hajó gyökere, melyet a tengerbe ereszt, láthatatlan? S minde-nüvé viszi magával?

1639. Ha a népszerű filmzenék nem a romantikus szimfóniahagyományhoz nyúlnának vissza, hanem a barokk szvitek transzcendens derűjéhez?... Mit változtatna a mozgóképkultúrán – s mit a szív kultúráján (rajtunk, egymáson, a világon)?
1640. A pillanat, mikor a madár ráésszel: szárnyát nem repülésre, hanem gyönyörűségül kapta.
1641. (*Álomforma*) Spiritokrácia.
1642. Lehunytam a szemem, hogy ne lássalak, de a szemhéjam is te voltál.
1643. Akiben harmóniává csitul a világ: az légy, mert az vagy.
1644. A fikció nem kudarcunk beismerése-e? – Tudniillik, hogy a valóság *nem elég*.
1645. Fikció-e a vers világa? (S a zenéé?) Vagy egy harmadik minőség – a valóság és a fikció között?
1646. Minthogy *teremtettek* vagyunk: *fikciók* is? – Isten képzelete gyönyörű. S művészi is? Ezért rímelünk egymásra?
1647. (*A varázsló madara*) Onnan ismered fel: nem repül, hanem sétál a levegőben. (S ha a madár maga is varázsló: a földön sétál.)
1648. Az álom, a bor, a hit, a képzelet és a művészetek: menekülési útvonalak a valóságból – csak épp egy másik valóságba. (Nincs menekvés? *Tehát* nem is kell, hogy legyen?)
1649. Égtelen haragra gerjedt – mert minden harag az.
1650. Aki emberalattjárón utazik, emberibeteg lesz?
1651. Ha a vers varázsige: a költő vagy az olvasó a mágus?
1652. Ha a verset – mint varázsigt – az olvasás aktiválja: a költőre is visszavetül a mágia? S megérzi, megéli? Ez sarkallja további alkotásra?
1653. Bradbury (Dick stb.) legjobb sci-fije: a nem sci-fik. Melyeket nem tesz komolyan vehetlenné némi idő múltán a tudományos-technikai elképzelések avulékony bája.

1654. (*Metamágia*) Hiszem, ha látod.
1655. Jézus átkelt a Világ Kapuján, s intett, hogy kövessük. A kereszténység azóta siratja a Távozót, s imádja a Kaput – miközben, óvatosan kikerülve a térdeplő boldogtalanokat, mosolyogva át-sétálnak a mennyek országába a versek, az állatok, a tündérek, a jógik és a mind a boldog szelídek.
1656. (*Katarzis*) Föltaglózó élmény.
1657. Imaatyánk, ki vagy a nyelvekben.
1658. Angyalok jegyese, aki az erdőn a fáknál lassabban kel át.
1659. Vízen járni, mint a képzelet.
1660. Az életet élőkre: ki tagolta?
1661. Fény egy gyökérnyi helyen: megszokhatatlan a fák tehetsége.
1662. Mire vágynánk még? Nem elég a tudat, hogy a tudat mindenre elég?
1663. Ne akard: engedd.
1664. Tanácstalan volt, mint egy lajnhárcsár.
1665. A sci-fi azt hiszi, a *más* a jövőben vár. A fantasy tudja, hogy *itt* van; mellettünk, bennünk, általunk. – Értünk.
1666. (*Egy mámor magyarázata*) Csak két deci bor volt. De duci deci.
1667. (*Egy háború szinopszisa*) Vérző kardok.
1668. (*Stratégia*) Egy fától venni vívőleckét.
1669. Az angyal tenyerén egy csoda billegett. „Neked hoztam”, mondta. „Add inkább egy *rászorulóbbnak*”, feleltem. „Én csak téged szeretnék. Hogy ne legyünk egyedül.”
1670. Ne okos légy, se célos. – *Nincs* légy.
1671. (*Mese, sci-fi, fantasy*) Nem eszképzimus, hanem hazatalálás.
1672. (*Egy irodalmi paradigmára*) Romfoglalás.

1673. Aki meggyógyít. Akivel boldog az út. Aki nem mond nemet.
– Ilyen légy, hogy ilyen legyen, aki már úton van hozzád.
1674. A lomb a gyökér túlvilága?
1675. Egy erdő számára a könyv: metamennyország?
1676. (*Boldogság*) Szívcsakrája a torkában dobog, és nem jön álom a harmadik szemére.
1677. Úgy ülni oda, hogy *nem én írom*.
1678. (*Botanika*) A virág ruhája nem a szírom, hanem a fény.
1679. (*Magány*) Kettesben maradni Istennel.
1680. Szomjad jelzi: közel a forrás.
1681. Isten a világ szíve.
1682. Az állatok még emlékeznek, hogy milyen volt a mennyországban. A növények *ott vannak*.
1683. Isten depressziós, ha nem szól sz hozzá.
1684. (*Aki az angyalé*) „Hunyorognom kell, úgy tűz a szívem.”
1685. Ki boldog annyira, hogy ilyen szép ez a virág?
1686. Józan a jóság.
1687. A sötét anyag is fény – csak Isten árnyékában? (Avagy: a sötét anyag és energia: a szellemvilág?)
1688. A világ nem érthetőbb Istennel. De *szébb*. (Esztétikai isten-érv?)
1689. (*A titkok kapujában*) Ne ijedj meg az öröktől: neked vigyázzák a kincset.
1690. (*Flow*) Nem jutok eszembe.
1691. A szeretet nem személyválogató. – Személytelen a jóság.
1692. Kedvenc naphimnuszát füttyörészte, amikor elborult az ég. De nem vette zokon.